

[Bjørn Poulsen]

»Er det ministerens opfattelse, at en varedeklaration må bruges til at vildlede folk gennem fortællinger, siden ministeren tillader den praksis, som fremgår af ministerens svar til mig på spørgsmål nr. 1369?«

(Spm. nr. 1481).

Begrundelse.

Ifølge det svar, jeg har fået på spørgsmål nr. 1369, lægges der fra ministeren ikke vægt på oplysning til forbrugerne om, hvad de køber. I stedet fastsættes nogle grænser for maksimumsindholdet af forskellige fremmedlegemer i de fødevarer, vi forbruger, og forbrugerne lades i stikken uden mulighed for at få de nødvendige oplysninger om, hvad de køber.

Besvarelse (20/9 79):

Miljøministeren (Ivar Nørgaard):

Jeg må forstå dette spørgsmål og spørgsmål 1482 således, at det er spørgerens opfattelse, at restindhold af f. eks. bekæmpelsesmidler i levnedsmidler burde medføre, at levnedsmidlet skal mærkes med oplysning herom, og at udeladelse af en sådan mærkning vildleder forbrugeren.

Jeg vil gerne understrege, at det ikke er muligt at gennemføre et sådant mærkningskrav i praksis. Statens levnedsmiddelinstitut har således over for mig oplyst, at dersom man forestillede sig mærkningskrav vedrørende utilsigtede restmængder af f. eks. bekæmpelsesmidler i levnedsmidler, der er fremstillet her, såvel som for importerede, ville det forudsætte indgående analyser af hvert parti, ja, i princippet hvert eneste levnedsmiddel fra erhvervets side. Hvert enkelt levnedsmiddel skulle i så fald underkastes en række analyser for at sikre rigtig mærkning. Et så omfattende analysearbejde ville være på grænsen til det umulige at gennemføre i praksis og endvidere være kolossalt fordyrende for levnedsmiddelprodukterne. Desuden ville det forøge det offentlige kontrolarbejde i betydeligt omfang.

Hvis man ville kræve deklaration i de tilfælde, hvor der faktisk er konstateret restmængder af et bestemt bekæmpelsesmiddel, ville en sådan mærkning i øvrigt kunne give indtryk af, at det er sikkert, at levnedsmidlet ikke er forurennet med andre stoffer, og at

andre levnedsmidler ikke indeholder det samme stof.

Jeg vil i øvrigt fremhæve, at mærkning ikke kan legitimere salg af levnedsmidler, der indeholder sundhedsmæssigt betænkelige mængder af et stof. Som nævnt i mit svar på spørgsmål 1369 benyttes restkoncentrationsbestemmelser til beskyttelse af forbrugerne. Sådanne bestemmelser er fastsat ud fra internationalt accepterede grænseværdier. Ifølge statens levnedsmiddelinstitut er disse grænseværdier fastlagt således, at man kan indtage levnedsmidler, der overholder disse værdier, gennem et helt liv uden sundhedsmæssigt risiko. Statens levnedsmiddelinstitut har endvidere oplyst, at kontrollen med overholdelse af de fastsatte grænser for restkoncentrationer af bekæmpelsesmidler foregår ved en regelmæssig stikprøvekontrol, og at det er sjældent, at den foretagne stikprøvekontrol afslører restkoncentrationer, der ligger over grænseværdierne. Man finder hyppigt restmængder, men disse restmængder ligger normalt på et meget lavere niveau end de fastsatte grænser.

Endelig skal jeg oplyse, at der, efter hvad der er oplyst over for mig, hverken nationalt eller internationalt kendes tilfælde af overfølsomhed/allergitilfælde, fremkaldt af bekæmpelsesmidler i levnedsmidler. Dette hænger formentlig sammen med, at disse grænseværdier er fastsat på et meget lavt og for forbrugeren betryggende niveau.

Til miljøministeren (10/9 79) af:

Bjørn Poulsen (SF):

»Er ministeren enig med mig i, at grunden til, at man har varedeklaration, er, at forbrugeren via varedeklarationen skal oplyses om varens indhold?«

(Spm. nr. 1482).

Begrundelse.

Min opfattelse af indførelsen af varedeklarationen er, at det var og er ment som en forbrugervejledning og forbrugerbeskyttelse. Jeg forstår derfor ikke, at ministeren tillader, at man går den stik modsatte vej og laver en praksis, som er, at man fastsætter nogle maksimumsgrænser for fremmedlegemer i vore fødevarer uden hensyntagen til de problemer, som kan opstå for mennesker med forskellige